

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M.M.**

oskarżonego o dokonanie czynu z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 lipca 2018 r.,

skargi obrońcy oskarżonego w trybie art. 539a k.p.k.,

na wyrok sądu odwoławczego - Sądu Okręgowego w S.,

z dnia 31 stycznia 2018 r., sygn. akt IV Ka .../17,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Ł.,

z dnia 26 czerwca 2017 r., sygn. akt II K .../16,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;

2. zasądzić od skazanego koszty sądowe postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 31 stycznia 2018 r. (sygn. akt IV Ka .../17) uchylono wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 26 czerwca 2017 r. (sygn. akt II K .../16) uniewinniający od zarzutu popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k. M. M. i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania.

Od tego orzeczenia na podstawie art. 539a k.p.k. skargę na wyrok sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu „*naruszenie art. 437 § 2 zdanie drugie in fine k.p.k. w zw. z art. art. 5 § 2 k.p.k. przez uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w*

sytuacji, gdy postępowanie to ma w istocie dotyczyć uzupełnienia postępowania dowodowego, nadto nawet przeprowadzenie całego przewodu sądowego w całości w żaden sposób nie da szansy na rozstrzygnięcie wątpliwości, wynikających z zeznań świadków oskarżenia.”

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 31 stycznia 2018 r. sygn. akt: IV Ka .../17 w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w S.

Prokurator, jak i oskarżyciel posiłkowy wnieśli o oddalenie skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Istotą skargi, o której mowa w rozdziale 55a k.p.k. jest tylko i wyłącznie następca decyzja Sądu odwoławczego o uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Nie obejmuje ona naturalnie poprawności oceny zarzutów apelacyjnych. Przekonuje o tym treść art. 539a § 3 k.p.k., który stanowi, że skarga może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Uwzględnić ponadto należy dodatkowo specyfikę niniejszej sprawy. W pierwszej instancji zapadł wyrok uniewinniający sprawcę, co z uwagi na regułę *ne peius* (art. 454 § 1 k.p.k.) praktycznie eliminuje możliwość reformatoryjnego orzekania przez sąd odwoławczy. Przechodząc do kodeksowych podstaw wydania wyroku kasatoryjnego w postępowaniu odwoławczym zauważyć należy, że art. 437 § 2 k.p.k. wyraźnie dostrzega ową specyfikę wyroków uniewinniających i w przypadku okoliczności z art. 454 k.p.k. nie wymaga wykazania konieczności przeprowadzenia przewodu sądowego w całości. Jest to ze wszech miar racjonalne ujęcie. Gdy bowiem sąd odwoławczy dostrzega, że wyrok uniewinniający nie powinien zostać wydany – tj. w sprawie popełniono określone błędy (np. w ocenie materiału dowodowego lub jego gromadzeniu) i dostrzega konieczność adekwatnego uzupełnienia przewodu, nie byłoby zasadne ani też celowe prowadzenie własnego postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym. Jeśli bowiem postępowanie to doprowadziłoby do konieczności wydania wyroku skazującego – i tak z uwagi na art. 454 k.p.k. Sąd musiałby wydać orzeczenie kasatoryjne. Tak więc całe rozbudowane postępowanie odwoławcze byłoby pozbawione sensu.

W takich przypadkach prowadzenie postępowania dowodowego przez sąd II instancji prowadziłoby tak czy inaczej do niepotrzebnego jego przedłużenia i zniweczyłoby sens samej idei stojącej za art. 437 k.p.k. w jego obecnym brzmieniu. Dlatego też możliwość skutecznego wniesienia w takiej sytuacji skargi o jakiej mowa w rozdziale 55a k.p.k. systemowo jest wydatnie ograniczona.

W niniejszej sprawie, uważna lektura uzasadnienia wyroku Sądu II instancji przekonuje, że podstawą uchylecia wyroku nie było tylko i wyłącznie, jak sygnalizuje to wnoszący skargę, konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości na nowo, lecz także naruszenie przepisu art. 399 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy oprócz bardzo skrupulatnej oceny w optyce art. 7 k.p.k. rozważań Sąd I instancji co do poprawności oceny wiarygodności świadków, wskazał, że sąd ten winien był rozważyć ewentualne zakwalifikowanie zachowań oskarżonego z art. 216 § 1 k.k. oraz z art. 217 § 1 k.k. (w sytuacji uniewinnienia od czynu z art. 207 k.k.). To ten mankament postępowania pierwszoinstancyjnego stał się zasadniczym powodem uchylecia orzeczenia uniewinniającego oskarżonego. Z uwagi na regułę *ne peius*, co już zostało wcześniej opisane Sąd odwoławczy nie mógł wszak prowadzić postępowania i skazać oskarżonego.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

kc